

Pastýřský list pro První neděli postní 2018

Drazí bratři a sestry,

z evangelia jsme slyšeli, že Duch vedl Ježíše na poušť. Vede Duch Svatý i nás? Kam nás chce Duch vést v postní době? Umíme ho slyšet? Jak je to s jeho vedením? Někteří lidé nepřemýšlejí o duchovních věcech, i když jsou křesťany. Možná se snaží být dobří a plnit povinnosti, ale zůstávají se svým životem sami. To je škoda. Jestli si nás Bůh tak zamiloval, že se kvůli nám stal člověkem a za nás umřel, abychom my mohli věčně žít, bylo by dobře přátelství s ním více rozvinout. Vnímat jeho přítomnost, být pozorný k jeho vedení, prožívat radost z jeho blízkosti a zakoušet dobrodružství společné cesty.

V době Velkého postu si obvykle dáváme nějaká předsevzetí, snažíme se o kající a dobré skutky, odnaučujeme se zlovykům či procvičujeme ctnosti. Naším cílem však není dokonalost podle nějakého daného vzoru, nýbrž splnění toho, co od nás Bůh očekává. Každý jsme jiný a Bůh to ví. On jediný zná naši osobní cestu. Základní rysy toho, co od nás Bůh čeká, jsou pro všechny stejné. Všem dal pravidla svých přikázání, od všech čeká, že budou plnit své povinnosti jako členové rodiny či církve, povinnosti pracovní nebo občanské. Každému dal svědomí, abychom je poslouchali. Svědomí je přece Boží hlas v srdci člověka. Také andělu strážnému říkáme v modlitbě: na tvá vnuknutí pozor dávám. Ano, andělé jsou Božími posly, kteří připravují cestu pro Ducha Svatého, který pak působí v duši, když ona říká andělovi poselství jako Maria své ano. Jeho působením se i v nás stává Bůh novým způsobem přítomný, když žijeme Boží slovo. I světci nás učí, že přijímat a uskutečňovat podněty Ducha Svatého je nejlepší cestou k našemu posvěcení.

Čím začít? Uvěřit, že mě Bůh miluje a rozhodnout se nikdy mu neříkat NE. O některých věcech víme docela jasně, že je Bůh chce, či nechce. Odmítnout hřích a plnit povinnosti. Když poslechneme v jasných věcech, můžeme počítat s tím, že nám Bůh ukáže další cestu.

Ne každý nápad je od Boha. Proto je třeba rozlišovat. K tomu použijeme jednoduchá pravidla: Protože Bůh si nikdy neprotiřečí, Duch Svatý od nás nemůže svým vnuknutím žádat něco, co by bylo proti Božímu slovu, učení církve či povinnostem našeho povolání. Boží vnuknutí může zpočátku probouzet strach, ale když ho přijmeme, naplní nás pokojem a pocitem pokory. Některá vnuknutí nevyžadují žádné rozvažování, když vedou například k tomu, abychom věc, která je naší povinností, dělali pečlivě, s dobrým úmyslem, z lásky. Pokud nás vnuknutí vede k něčemu nezvyklému, je třeba zvážit, jestli je to rozumné, jestli to neodporuje našim povinnostem, jestli se nám opravdu zdá, že jde o Ježíšův hlas, jestli v sobě cítíme pokoj, když s ním souhlasíme. Pokud jde o věci závažné, pak je třeba to vidět a vážít s někým jiným, například se zpovědníkem. Taková porada může nejen chránit před chybou, ale také vést k pokoře a pokoji duše.

Díky poslušnosti Bohu i v maličkých věcech můžeme na duchovní cestě udělat větší pokrok, než za léta úsilí, které jsme si stanovili sami. Věrnost malým věcem přitahuje velké. Když si však uvědomíme, že jsme nějaké vnuknutí Ducha zanedbali, není třeba klesat na mysl, ale pokorně odprosit Pána a prosit o víc věrnosti. Když se zdá, že jsou před námi těžké věci, na které nemáme dost sil, řekněme mu s jednoduchostí a důvěrou: *Pane, já na to nemám, ale když to opravdu chceš, dej mi k tomu sílu a já jdu do toho.* Když máme mluvit, poprosme kratince: *Dej mi, Pane, svého Ducha. Mluv skrze mne ty, ať se ukáže tvá moudrost.* Když nedokážeme někoho milovat: *V této situaci, Pane, neumím milovat, ale ty to dokážeš. Já ti dám k dispozici své srdce a ty v něm miluj.* Když přijde nějaký kříž: *Pane, nikdo není větším odborníkem na nesení kříže, než ty. Nes ho se mnou.*

Abychom lépe vnímali Boží blízkost během dne, je třeba si udělat každý den chvilku na důvěrné setkání s ním v modlitbě. Vejít do hlubiny svého srdce a tam se s ním setkat. Tak se ztišit a zmlknout, abychom mohli slyšet jeho hlas. Vychutnat jeho blízkost a přátelství. Najít odvahu lišit se od světa a být v postoji lásky. Když se někdy zdá, že je Bůh daleko, že ho neslyšíme, ba ani on nás neslyší, udělejme nezištný dobrý skutek. Protože on je Lásky, není možné, aby nebyl v nás, když milujeme.

Drazí přátelé,

vstupme do postní doby jako do školy. Udělejme si tentokrát kurz přátelství s Bohem a nechejme se vést Božím Duchem. Buďme si navzájem dobrými spolužáky a povzbuzujme se, pomáhajme si, sdělujme si své zkušenosti. Ručím Vám, že pro všechny, kteří to vezmou vážně, bude tato postní doba božským dobrodružstvím a skvělou přípravou na Velikonoce, na nový objev Zmrtvýchvstalého.

K tomu všem ze srdce žehná

arcibiskup Jan